

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 2 (75) лютий 2011 р.

На Богоявлення Господнє (Водохреще) після Божественної Літургії в кафедральному соборі Святої Трійці архієпископ Луцький і Волинський Михаїл, декан протоієрей Микола Нецькар, інші священнослужителі та вірні вирушили хресною ходою до берега річки Стир (пляж міського центрального парку). Там було урочисто відправлено велике освячення води. До річі, до води, яку освятили цього дня на соборному майдані, вперше додали воду з Йордану та джерел Святої Землі, привезену єпархіальним паломницьким центром «Осанна». *Світлина інформаційної служби єпархії.*

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

9 березня – перше і друге знайдення глави Йоана Предтечі

Йоан Хреститель належить до найпошанованіших святих нашої Церкви. Йому приурочено кілька дат православного року. Його Зачаття, Різдва, Усікновення більш відомі. А от про перше, друге і третє знайдення голови – менше.

Після того як на прохання Саломеї, дочки незаконної дружини правителя Ірода Антипи, пророкові було відрубано голову, Іродіада звеліла закопати тіло на звалищі. Проте побожні люди відкопали його і зберігали у місті Севастія. Згодом, унаслідок численних історичних перипетій, ці мощі було втрачено. Голову ж, як сповіщає передання, Іродіада залишила в палаці й усіяло насміхалася з неї. Тоді придворна дама Іванна, жінка Іродового домоправителя (одна з жінок-мироносиць) викрала голову пророка і погребла в Єрусалимі на Оливній горі. Однак із часом це місце забули.

Далеко потім вельможа Інокентій вирішив поставити тут невеликий храм. Уві сні він був сповіщений, що при будівництві церкви виявлять голову Хрестителя. То й було перше знайдення глави Іоана Предтечі.

Минув час, ветха божниця занепала. У IV ст. святі мощі, які були в ній, перенесли до печери біля м. Ємесса. Та святі останки не вшанували. Над печерою поселилися ченці, тут звели монастир. У 452 році його архимандрит отримав таке ж дивовижне сповіщення. Печеру було розкопано, і це – друге знайдення глави Іоана Предтечі. Відтоді християни стали пошановувати цю реліквію.

Віктор ГРЕБЕНЮК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – **1 грн 48 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

ХРОНІКА

У Маневицькому деканаті

22 грудня декан протоієрей Андрій Зикидальський провів дві лекції у селищі Колки з нагоди 450-ліття Пересопницького Євангелія, що святкуватимемо цього року. Його слухали учні вищого професійного училища та дев'ятих-десятих класів школи-лицею (усього близько 270 чоловік). Священик розказав, ілюструючи розповідь слайд-шоу, що ця пам'ятка, яку ще зовуть «українською першодрукною», – одна з найраніших спроб перекласти Святе Письмо на мову, близьку до живої української. Працю над нею було завершено в містечку Пересопниця (тепер Рівненська область) 29 серпня 1561 року. Нагадаємо: на Пересопницькому Євангелії присягають на вірність народові новообрані президенти нашої країни.

Цю пергаментну книгу було створено в одному примірнику на високому мистецькому рівні в українському орнаментальному стилі. За останні десятиліття її надруковано двічі невеликими тиражами, нині готується третє видання. Найголовніше, що тим давнім рукописом розпочато процес, який триває дотепер і є принциповим для Київського Патріархату: донесення Божого Слова до народу зрозумілою мовою.

У Ковельських деканатах

27 грудня настоятель парафії Успіння Пресвятої Богородиці в с. Городище священик Микола Качмар на прохання районного декана протоієрея Івана Бониса відслужив заупокійну літію в с. Дубова над могилою відомого журналіста, редактора газети «Волинь» Полікарпа Шафети з нагоди 75-річчя від дня його народження. Разом з усіма молилися сільський голова Павло Безек, голова обласної організації Національної спілки журналістів Михайло Савчак, журналісти та місцеві жителі. Пізніше о. Іван відправив панахиду в дубівському храмі Великомученика Юрія Переможа.

21 січня з нагоди Дня соборності України міський декан протоієрей Анатолій Александрук та настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Колодяжне й Апостола та євангеліста Іоана Богослова в с. Будище священик Іван Оринчак взяли участь в урочистостях «Живи, соборна Україно!», що проходили в центральній районній бібліотеці. Учасниками заходу були: голова райдержадміністрації Іван Смітчук, голова райради Петро Якубук, селищні, сільські голови, керівники підприємств, установ, політичних партій, громадських організацій.

28 січня декани протоієрей Анатолій Александрук та Іван Бонис взяли участь в обласній конференції «Шляхами відродження Волинського краю», яка відбулася в культурно-просвітницькому центрі Ковеля. Захід присвячено 10-й річниці запровадження у школах нашого краю уроків християнської етики та 20-й річниці Незалежності України. Метою і завданням конференції було висвітлення й осмислення причин деморалізації суспільства, привернення уваги державних структур, громадських організацій, духовенства до проблем християнського виховання як основи формування й збереження повноцінного національного громадянського суспільства. Пропонуючи своє бачення, як відроджувати духовність, о. Анатолій представив доповідь «Зі словом Божим до дітей», де на прикладі діяльності недільної школи при ковельському соборі Великомученика Димитрія Солунського обґрунтував необхідність активізації таких церковних закладів. Районний декан виступив із промовою «З Богом у серці, з любов'ю до дітей», приурочену викладанню основ християнської етики у загальноосвітніх школах. Серед учасників конференції – представники обласної, районної та міської влади, науковці з Києва, Луцька, Острога.

28 січня о. Іван побував на тематичному вечорі «Над Крутами – круки...», що проходив у центральній районній бібліотеці. У заході взяли участь представники райдержадміністрації, райради, партій, громадськості, директори загальноосвітніх шкіл, працівники культури, учні.

31 січня районного декана обрано членом громадської ради при райдержадміністрації.

Продовження на 4 стор.

— БУДЬМО ПИЛЬНІ!

ТРУДНОЩІ ЗМІЦНЮЮТЬ

Уривки інтерв'ю архієпископа Луцького і Волинського Михайла газеті «Сім'я і дім»

– Нещодавно Патріарх Філарет виголосив різку заяву, у якій застеріг від імовірного знищення Української Православної Церкви Київського Патріархату. Чи відчуваєте тиск з боку влади Ви особисто?

– Патріарх розповідав про загальну ситуацію в країні. У регіонах вона різна. В одному може бути тиск і неприязнь, в іншому – ієрархи та влада домовляються і добре співпрацюють. Перші особи держави декларують, що до всіх Церков ставляться однаково... Декларується одне, а на практиці – інше. Щодо Волині я не можу сказати, що є дискримінація. Інша річ, що на особистісному рівні хтось із владних мужів може дозволити собі відкриту підтримку певної конфесії. Ми згодом побачимо, чи їхні вислови матимуть підтвердження. Ну ось, наприклад, була заява,

щеникам я вірю. І от нещодавні зустрічі з ними (під час щорічних звітів та екзаменування) свідчать про те, що їхня позиція чітка. Тому думаю, що в нас не буде причини казати, що хтось кудись бігатиме. А от волинське духовенство УПЦ МП хоч офіційно й не каже про бажання мати Помісну Церкву, але ми відчуваємо їхній настрій, знаємо про розмови в їхньому колі. Утім наголошу, що такою ситуація є на заході країни. На сході подекуди вона протилежна, там доходить навіть до фізичного захоплення храмів. Міліція стоїть осторонь, мовляв, це внутрішньоцерковні справи, а спеціально приготовлені хлопці штурмують церкви.

– 2009 року православних обнадіяли початком міжцерковного діалогу між двома гілками Українського Православ'я. Усім пам'ятні фото

– Я не сказав би, що жертводавці відвернулися, але, звісно, розмір пожертвувань зменшився. І ми це розуміємо, бо люд збіднів. Тому ми змушені згортати деякі наші плани. Хоч зауважу: усе, що будемо, – для людей, бо Церква існує для людей.

– Кілька запитань щодо стосунків у сім'ї... Чи визнаєте Ви життя «на віру», не розписуючись і не вінчаючись?

– Негативно Церква до цього ставиться. Що означає «на віру»? Це безвідповідально і наче, перепрошую, як самка й самець. Це і грішно, і безвідповідально. Що об'єднує таку пару? Лишень сексуальне задоволення? Це не життя по духу, а тільки за покликаними тіла.

– А як щодо народжених у такому шлюбі дітей?

– Вінчання – це благословення на щасливе сімейне життя та продовження роду. Його людина отримує в храмі через Боже й батьківське благословення. А позашлюбні діти... Ви не помітили, що вони зазвичай дуже гарні, але нещасливі, бо стали наслідком короткого вибуху пристрасті?

– Чи були випадки, коли до священиків зверталися, аби втретє обвінчатися?..

– Було й таке. Церква допускає можливість другого вінчання. Є такий відомий вислів: «Благословенний перший шлюб, допустимий другий, а третій – це свинство». Звісно, якщо один з подружжя помер, а інший відшукав собі близьку за духом людину і хоче взяти з нею шлюб, то Церква не ставитиме на перепоні. Але коли йдеться про «не зійшлися характерами» – розмова буде короткою...

– Надворі XXI століття, а нам доводиться чути історії про те, що священики перепитують у церкви, якого Патріархату і який панотець хрестив чи вінчав людину, в якому храмі купували свічки. Кажуть, буцімто, немає благодаті у храмах Київського Патріархату...

– Звісно, моє ставлення до всьляких перевінчань та перехрещень негативне. Візьмімо до прикладу Вінчання. Ви любите свою половину і прийшли з нею до вівтаря, отримали благословення, а потім вам кажуть, що треба перевінчатися. Ви що, нещиро молилися? Удруге – до іншого Бога підете? Чи інакше будете просити Бога, чи священик інакше вінчатиме? Він здійснює обряд, а в основі – таїнство, де Сам Господь благословляє, де є взаємодія, спілкування подружжя і Бога. Як ідеться у присязі: «Те, що Бог поєднав, людина нехай не розлучає». Не священик поєднає, а Бог!

Отож, коли ідеш перевінчуватися – це означає, що нечесно підійшов до цього таїнства. Скривив душу. Якщо раз скривив, то й далі будеш обманювати і розлучишся.

Щодо Хрещення, то ми як говоримо в Символі віри? «Вірую в одне Хрещення на відпущення гріхів». В одне, не в десять, і не у два.

Розмовляв Юрій КОНКЕВИЧ. Світлина інформаційної служби єпархії

що цей рік — рік посиленого будівництва одного храму (УПЦ МП) в Луцьку. Сказано: «То голова будова області»...

Патріарх має інформацію з усієї держави і застерігає, що в окремих чиновників є наміри ліквідувати Українську Церкву, яка заважає Москві, Російській Церкві поневолити Україну. У політичному, економічному та духовному планах. Тому ті, хто сьогодні прогинається перед Росією, зацікавлені у знищенні УПЦ КП. І ми не можемо мовчати про це.

– Є інформація стосовно емісарів з Москви, які їздять країною, зокрема і Волиню, та схляють священиків Київського Патріархату перейти в лоно Московського Патріархату. Чи можете Ви підтвердити таку інформацію?

– Думаю, що емісари є в Україні, але від України слід чекати скоріше зворотного процесу... Щодо Волині таких фактів не маю. А своїм свя-

із зустрічі Філарета та Володимира. Чи мали Ви такі зустрічі з митрополитом Нифонтом?

– Можу констатувати тільки те, що потепління «вгорі» відразу ж перейшло «донизу». Хоча я шкодую, що так відбувається. У тому сенсі, що теплі стосунки мають бути завжди. Ми на одній землі живемо, нам нема чого ділити. Церква має багато роботи, а головне для неї – служіння своєму народу. Українці часто сперечаються, хто більш православний, хто кращий українець. А якщо ти свій край любиш, не ставитимеш за мету здати його інтереси комусь.

– Чи відчуває єпархія подих нової кризи? Я про збільшення комунальних тарифів тощо...

– Щодо комунальних платежів, то ми тут – як усі: і газ, і електроенергія подорожчали для Церков також.

– Чи помітили Ви, що люди почали менше жертвувати на Церкву останнім часом?

— ЧЕРНЕЦТВО

МОНАХИ АКТИВІЗУЮТЬСЯ

12 січня архієпископ Михайл створив деканат монастирів єпархії. Деканом призначено ігумена Константина (Марченка), який перед цим недовго ніс послух у Києві. До благочиння увійшли п'ять зареєстрованих на Волині монастирів: луцькі Замковий чоловічий Архангелів (у цій обителі розміщуватиметься й управління нової структури), жіночий Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату, жіночий Різдва Христового у Володимирі, а також чоловічий Різдва Пресвятої Богородиці в с. Новий Загорів Локачинського деканату.

Про свою діяльність як благочинного ігумена Константин розповів 30 січня у черговій передачі «Благо» на радіо «Сім'я і дім». За його словами, в обов'язки декана входить: контроль та опіка над монастирями, вивчення їхніх про-

BLEM, організація чернечої місіонерської діяльності, дотримання обителями уставів. Ігумен Константин також зазначив, що характерною рисою волинського монашества є молодість, їхній запал і готовність ревно служити Богові та людям.

До речі, з ініціативи отця декана 27 січня на сайті жидичинської обителі Chernectvo.org працював форум волинського чернецтва. Хто бажає приєднатися до форумчан – обговорюватиме різноманітні богословські питання, наше життя і життя у світі, новини Церкви тощо.

Далеко не кожна єпархія Київського Патріархату має таку мережу обителів, тому створення нового підрозділу свідчить про серйозні напруження і наміри подальшої розбудови чернечого життя.

Валерія ЛЕСЮК, Віктор ГРЕБЕНЮК

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

КОЛИ З'ЯВИЛИСЯ ТВАРИНИ

І сказав Бог: нехай породить вода плазунів, душу живу; і птахи нехай полетять над землею, під твердю небесною. [І стало так.] І створив Бог риб великих і всяку душу тварин-плазунів, яких породила вода, за родом їх, і всякого птаха пернатого за родом його. І побачив Бог, що це добре. І благословив їх Бог, промовивши: плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте води в морях, і птахи нехай розмножуються на землі. І був вечір, і був ранок: день п'ятий (Бут. 1:20–23)

«Нехай породить вода плазунів, душу живу...». П'ятого дня відбулася надзвичайна подія – з'явилися тварини. Цього разу вдруге вжито слово «барá», що означає «творіння із нічого». Василій Великий говорить, що за Божим повелінням вода була надана здатність народжувати живе. Тепер уперше створюється жива тварина, обдарована почуттями.

Створена «душа жива», вводиться щось таке, чого не було до того в первісній речовині. Найдавніша «душа жива», тобто первісна жива істота, відома науці, – це так званий еозоон канадський, знайдений у найнижчих нашаруваннях Лаврентійського періоду Докембрійської ери. Згодом з'являються корали й інфузорії, а також ракоподібні організми різних видів, а ще вище – велетенські плазуни та ящери.

«...і птахи нехай полетять над землею, під твердю небесною». За словами Василя Великого, птахи можуть перебувати на землі, тому що земля всім дає їжу, і літати під твердю небесною, тому що небом названо тут повітря. Він запитує: чому Господь і птахів створив із вод? Бо в тих, що літають, із тими, що плавають, є певна спорідненість. Як риби розтинають воду, так і птахи «плавають» у повітрі на крилах.

«І створив Бог риб великих і всяку душу тварин-плазунів, яких породила вода, за родом їх, і всякого птаха пернатого за родом його». Митрополит Філарет (Дроздов) говорить, що у слов'янському тексті великими рибами названо китів, від слова «танім», що означає «тварини великих розмірів, життя яких пов'язане з водою»: великі риби, змії, крокодили – словом, весь клас великих земноводних, чи амфібій.

Російський учений Устин Чащихін стверджує, що до потопу над атмосферою Землі був пароводяний купол. Маса води була меншою, ніж повітря, й газоподібна вода у сильно розрідже-

Гравюра Ю. Ш. Карольсфельда

ному вигляді цілком могла існувати над атмосферою. Вона створювала тепличний ефект від полюсу до полюсу, і на планеті було дуже тепло, різниця температур між полюсами та екватором становила всього близько 20 градусів. Із цієї причини в Сибіру знаходять останки мамонтів, у шлунках яких — трави і квіти, ко-

трі в тих краях сьогодні не ростуть. Клімат був дуже теплим. В Ямало-Ненецькому окрузі (Сибір, Росія) видобувають нафту. Звідки там нафта? Від розкладання надмірної рослинності! На острові Шпіцберген (Полярне коло) добувають кам'яне вугілля. Звідки воно? За словами науковця, ці копалини виникли із рослиннос-

ті, і, що особливо, – дуже швидко, можливо, навіть за рік. Виник піроліз (розщеплення складних органічних сполук на простіші при високій температурі), до того ж у замкнутому просторі під товщею води.

Сьогодні не зрозуміло, як відривалися від землі літаючі динозаври: за нинішньої щільності повітря вони не змогли б цього зробити, адже при площині крил у 5–20 кв. м їхня вага становила 150–200 кг! Устин Чащихін вважає, що до потопу завдяки пароводяному куполу щільність повітря була у 2,16 раза вища – і птерозаври легко кружляли.

«І благословив їх Бог, промовивши: плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте води в морях, і птахи нехай розмножуються на землі». Поява першого тваринного життя, на відміну від рослинного, відрізняється надзвичайним актом Творця – Його благословенням. Завдяки цьому всі новостворені ним істоти отримують здатність розмножуватися за родом своїм. За Філаретом (Дроздовим), єврейською слова «плодіться і розмножуйтеся» особливо підсилюють закладену в них думку про природне розмноження живих істот шляхом народження.

«І був вечір, і був ранок: день п'ятий». Йоан Золотоустий звертається до нас: «Бачив ти, як Божественне Писання дало нам повчання і про те, що було створено п'ятого дня? Але почекай трохи і знову побачиш людинолюбство Господа».

Риба не перечить Божому закону, а ми, люди, не дотримуємося спасенних повчань, говорить Василій Великий. Не зневажай риб через те, що вони «німі» та «нерозумні», але остерігайся, щоб не стати тобі дурнішим від риб через противлення постановам Творця.

Священик Микола ЛЕСЮК

Не розумієте деяких місць у Святому Письмі? Бажаєте ґрунтовних пояснень окремих цитат із Біблії? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1, (0332) 72-21-82, pres-sluzhba@ukr.net

ВАРТО ЗНАТИ

ПРОСТИ. ПРОЩАЮ

Із якою легкістю ми повторюємо рядки з молитви «Отче наш»: «...і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим!» Напрошується висновок: або ми дійсно такі великодушні, або просто не усвідомлюємо, що несуть у собі ці слова. Усе, що я бажаю ближньому своєму, все, за що я його осуджую, – направ на мене, Господи... Суди мене, Боже, так само суворо, як і я суджу людей... Як легко бути християнином на словах і як важко своїм життям підтвердити це високе звання. Прочитаймо цю невигадану історію і задумаймося над словами з «Отче наш».

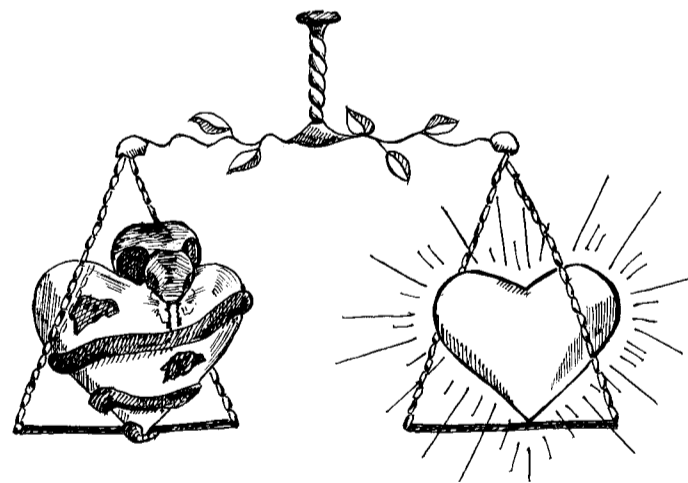
«А щоб ти не доїхав до наступної калюжі!» – немов заклиналину молитву зла, викрикнув услід водію автомобіля, що сховався за поворотом, чоловік середніх літ. Він стояв на зупинці весь забризканий болотом, поряд височів храм, тільки-но закінчилось Богослужіння, тож у його вухах ще лунали слова священика:

«І прости нам... як і ми прощаємо...» – «А може, ще й подякувати цьому водієві за болото на своєму одязі й побажати йому щасливої дороги?» – подумки вигукнув убік церкви.

Чому саме зараз, у Єрусалимі, у храмі Воскресіння Господнього, він згадав цей момент зі свого минулого? Хто оживив ці спогади в його свідомості? Що відбулось у житті ще досить молодого, але зовсім посивілого чоловіка, чий погляд зупинився на Розп'ятті Христовому?

Він називав цей період своєю Хресною дорогою, тому й приїхав сюди, у Єрусалим, щоб глянути у вічі Богові, Який міг не допустити цих жажливих страждань, що випали на його долю. Смерть під колесами коханої дружини, яка готувалась подарувати йому довгоочікуваного сина. Похорон, що його він майже не пам'ятає. Палата в психіатричній лікарні. Храм. Знову ті ж слова священика: «І прости нам... як і ми прощаємо...» Простити? Як простити вбивцю своєї дружини і ненародженої дитини?! Так, був суд: той, хто в одну мить знівечив його життя, отримав чотири роки ув'язнення. Чотири роки – за життя двох людей і розтопане щастя! Потерпілий пробачив. З благословення свого духівника сьогодні він у Єрусалимі; разом з ним люди, котрі також перенесли жажливі втрати у своєму житті. Християни, котрі хочуть знайти мир душі, простивши тим, хто забрав у них найдорожчих людей. Як може допомогти він їм, він, котрий сам ще не до кінця навчився пробачати? Саме тому пильно дивився в обличчя Розп'ятого на хресті, чекаючи відповіді й допомоги.

– Ви пам'ятаєте мене? – хтось доторкнувся до його плеча. Обернувшись, він побачив молодого чоловіка, що дуже нагадував його самого, – теж сиве волосся, погляд, сповнений болю. – Це я забрав життя вашої дружини. Я недавно вийшов з тюрми

і приїхав сюди попросити прощення в Бога за свій злочин. – На щоці молодого чоловіка появилася сльоза. – Простіть мені, якщо зможете.

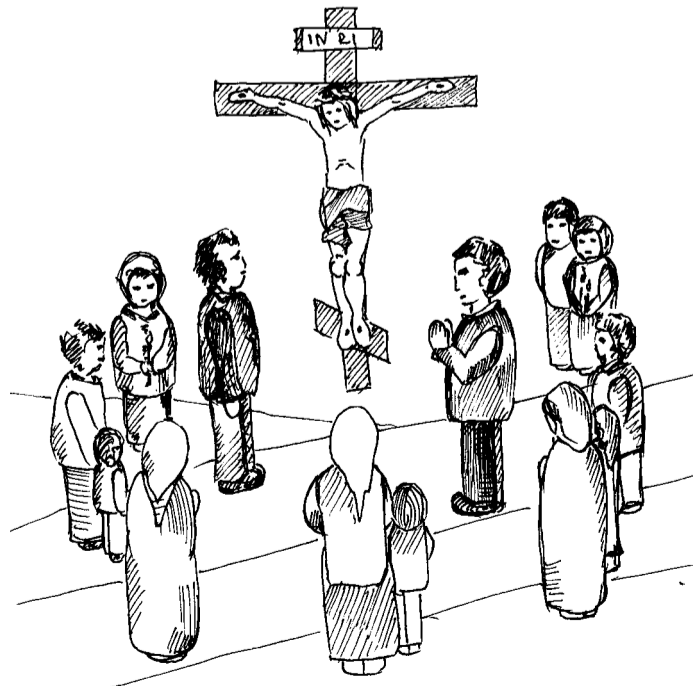
Христос, паломники і той, хто забрав життя дружини і сина, чекали відповіді. Удівець знову зустрівся поглядом із Христом і знову пригадав свої слова: «А щоб ти не доїхав до наступної калюжі!» Й одразу пригадав слова Ісуса: «Якою мірою ви міряєте, такою буде відміряно вам». Це була відповідь Спасителя на його «побажання» водієві. Лише тепер він зрозумів наслідок тих слів, які стали прокляттям. Лише тепер збагнув, що вбивця не стільки водій, який прийшов біля Голгофи просити прощення, скільки він, який побажав зла іншому.

– Це я – вбивця своєї дружини, це я побажав смерті людині за оббризканий піджак. Прости мені, Господи!

Він повернувся й обняв молодого чоловіка. Вони так і стояли, обнявши один одного зі сльозами на очах, і на них з любов'ю дивилися Христос і паломники.

«І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим...»

Протоієрей Михайло БУЧАК,
капелан Волинського національного
університету ім. Лесі Українки,
настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці
в с. Маяки (Княгинінок) Луцького районного деканату
Ілюстрації Олеси ЛІЦЕВИЧ

ХРОНІКА

Продовження. Початок на 2 стор.

страції. У роботі відповідних установчих зборів взяли участь голова райради Петро Якубук, перший заступник голови адміністрації Борис Андріюк, представники релігійних, громадських і партійних організацій. Звертаючись до учасників зібрання, о. Іван зазначив, що такий консультативно-дорадчий орган у край потрібен, адже влада потребує допомоги для прийняття рішень, особливо щодо покращення духовності громадян, церковно-державних стосунків тощо.

1 лютого о. Іван, який є також настоятелем парафії Великомученика Юрія Переможця у с. Дубова, за сприяння завідувачки місцевого дитячого садка «Дзвіночок» Галини Столярчук уперше провів урок основ християнської етики у старшій групі «Калинонька» цього закладу. Навчання розпочалося і закінчилося молитвою «Отче наш». На прикладі короткої повчальної історії про любов до тваринки діти навчалися розуміти, що таке бути милосердним і як потрібно допомагати іншим. На прощання священник пригостив малят солодощами.

У Ківерецькому деканаті

30 грудня в Ківерцях урочисто відкрито поліклінічне відділення центральної районної лікарні. Освячення звершили декан протоієрей Іван Семенюк і клірик місцевого собору Покрови Пресвятої Богородиці протоієрей Юрій Трохун. У відкритті взяли участь голови облдержадміністрації Борис Клімчук, облради Володимир Войтович, райдержадміністрації Леонтій Кричків, райради Михайло Марчук, інші посадовці, представники громадськості.

2 січня архієпископ Луцький і Волинський Михайл освятив хрест і місце під будівництво храму Рівноапостольної княгині Ольги в Ківерцях. З ним співслужили настоятель протоієрей Олег Ткачусь та інше духовенство.

У кафедральному соборі

3 січня члени місцевої станиці української скаутської організації «Пласт» урочисто передали соборній громаді віфлеємський вогонь миру. Усі бажанчі мали змогу взяти собі додому вогник святого вогню з міста, де народився Спаситель. Луцькі пластуни вже вдесьте долучаються до всесвітньої скаутської традиції – передавати перед Різдом Христовим із країни в країну вогонь з Віфлеєма – символ любові, миру і добра, які Ісус Христос приніс на землю. Перед юними християнами-патріотами виступив віце-канцлер єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний, подякувавши їм за підтримання цього звичаю та поблагословивши їх.

6 січня в нижньому Преображенському храмі собору владика Михайл освятив ікону Преображення Господнього і кивот до неї, пожертвовані церкві однією родиною.

7 січня, на Різдво Христове, архієрей у співслужінні з деканом протоієрем Миколаєм Нещаром та іншим духовенством відправив урочисту Божественну Літургію в кафедральному соборі Святої Трійці. Радість торжества розділили місцевий римо-католицький єпископ Маркіян Трофим'як, луцький міський голова Микола Романюк та інші високопосадовці. За Богослужінням владика виголосив проповідь про значення Різдва, зазначивши: це величне свято – крок любові Божої, крок Господа назустріч нам. Найбільша заповідь, яку подарував нам Спаситель, – любити Бога й ближнього свого, як самого себе. «Так пізнають, що ви учні Мої, коли будете мати любов поміж собою», навчає Всевишній. Тому наш дарунок Творцеві – чисте серце, тобто перемога над собою, наголосив архіпастир. Обласне державне телебачення транслювало Службу в прямому ефірі з повтором увечері.

29 січня, у день 93-ї річниці бою під Крутами, архієпископ Михайл у панслужінні з духовенством відправив спавихиду біля пам'ятного знака на вулиці Героїв Крут за упокій їхніх душ. Разом із усіма молилися міський голова Микола Романюк, представники громадськості, ліцеїсти. Цього ж дня у соборі о. Олександр Безкоровайний також звершив спавихиду по загиблих під Крутами. У ній взяли участь вихованці навчальних закладів, депутати луцької міської ради та інші.

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

Образ «Спокуса Ісуса Христа». Автор – майстер кола ієромонаха Іова (Кондзелевича). Початок XVIII ст. Походить із храму Святої Трійці с. Городище-1 Луцького районного деканату. Матеріали: основа з двох соснових дощок, левкас (грунт із крейди та клею), темпера, олія. Реставровано у Львівському філіалі національного науково-дослідного реставраційного центру України 1994 р. Реставратор Тарас Откович.

За розповідями євангелістів Матвія, Луки та Марка, після хрещення Ісус був поведений Духом у пустелю, щоб на самоті в молитві й посту підготуватися до Своєї місії. Там підійшов до Нього диявол і трьома звабленнями спокушав на гріх, як і будь-яку людину (спокуса була спрямована проти Його людської природи).

У православному живописі сцени спокуси Христа рідкісні. Волинський іконописець зображає сюжет для нижньої частини іконостасу. На передньому плані зображений Ісус поряд із дияволом. Біля Його ніг лежить камінь. Христос протягає руку до каменя, який пропонує Йому диявол зі словами: «...Якщо Ти Син Божий, скажи, щоб каміння це хлібами стало!» (Мф. 4:3). Лик Спасителя видовжений, із високим чолом, м'яко підкресленими вилицями, майже прямим чорним волоссям і великою бородою. Погляд виразних очей заглиблений у думки. Синій хітон та червоний гіматій (верхня і нижня одіж) Ісуса розкреслені важкими бгнками, як було прийнято в мистецтві бароко.

Диявол намальований у повен зріст як ворог Бога, згубник людських душ. Цим підкреслюється, наскільки великою була спокуса та сила духу Ісуса Христа у протистоянні дияволу. Щоб акцентувати підступність і хитрість сатани, автор малює його у вигляді старця в чернечій рясі, з-під якої виглядає хвіст. Іконописець не випадково намалював диявола на протилежність зображенню святих – зі спини і в профіль. Святі завжди обернуті прямо або на три чверті до глядача, щоб віруючий у молитві бачив їх перед собою, зустрічався з ними обличчям до обличчя. Профіль же диявола не несе цього безпосереднього спілкування.

Справа на іконі – височезна гора з маленькими постатями Ісуса Христа і диявола на вершині. За церковним переданням, вона знаходиться поблизу Єрихона і називається християнами горою Спокус. Драматизм подій іконописець підкреслює темними кольорами: свинцеві хмари, чорно-коричнева гора, чорне обрамлення основного зображення. Золото використано тільки в німбі Христа.

Ікону відзначає високий рівень виконання. За художньо-стильовими ознаками є всі підстави віднести її до нечисленних збережених творів кола майстрів, які на зламі XVII–XVIII ст. разом із о. Іовом (Кондзелевичем) творили на Волині своєрідне малярське середовище і залишили помітний слід в історії українського мистецтва.

Тетяна ЄЛИСЕЄВА,
завідувач Музею волинської ікони

1 лютого декан монастирів єпархії ігумен Константин (Марченко) відслужив у соборі молебень на закликання помочі Святого Духа перед початком усякого доброго діла на прохання голови обласного осередку Всеукраїнської молодіжної організації «Демократичний альянс» Оксани Ільчук з нагоди початку його діяльності на Волині.

6 лютого архієпископ після Літургії розповів учасникам Богослужіння про небезпеку прийняття нового Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації». Головна загроза полягає в тому, що цей законопроект передбачає надання статусу юридичної особи усій конфесії в цілому, а не тільки окремій парафії, монастирю, управлінню єпархії зокрема, як це є за чинним Законом (до речі, одним з найкращих у світі). Такий статус конфесії був би добрим, зазначив владика, якби в Україні існувала єдина Православна Церква. Проте в час її розділення це призведе до збурення громадянського миру в країні. «Не вдаючись у тонкощі юриспруденції, скажу просто: у разі прийняття цієї норми Російська Православна Церква, частиною якої є УПЦ Московського Патріархату, законно претендуватиме на культові споруди, майно і прицерковні земельні ділянки в Україні, – сказав архієрей. – Є й інші місця в новому законі, що становлять велику небезпеку згорання релігійної свободи і для УПЦ КП, і для всіх інших Церков, крім хіба що УПЦ МП. Це й велика небезпека фактичної втрати державної незалежності. То буде добровільне віддання себе в рабство», – застеріг високопреосвященний. – Навіщо ж усі багатовікові старання нашого народу, які закінчилися тим, що Господь дав нам незалежність, якщо кілька сот депутатів змарнують її в одну мить натисненням кнопок? Тому архієпископ Михайл закликав вірних єпархії посилено молитися за врозумлення парламентарів, а в середу, 9 лютого, в цьому молитовному наміренні дотриматися строгого посту.

У консисторії

4 січня віце-канцлер єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний на запрошення голови правління Волинського обласного відділення Дитячого фонду України Олени Грінченко взяв участь у відзначенні Нового року дітьми-сиротами в обласному академічному ляльковому театрі.

13 січня відбулося представлення виставкового центру видавничого відділу нашої єпархії «Ключі». Його завідувач Дмитро Головенко розповів представникам ЗМІ про видавничі плани, ознайомив із новим проектом, у якому акцентується увага на поширенні української книги через православних священників. Важливість проекту підтвердив архієпископ Михайл, зазначивши: «Суспільство перенасичене розбещеними друкованими засобами, тому сьогодні особливо відчувається голод на духовну літературу. Ми ставимо за мету не просто видавати, а й активно поширювати книги. На кожного священика покладається відповідальність організувати просвітницьке життя парафії (як у місті, так і в селі) створенням бібліотек при храмах, школах, презентацій книг тощо».

31 січня – 9 лютого відбулися щорічні звіти й екзаменування духовенства. Священнослужителі всіх деканатів подали архієреві статистичні дані про парафіяльне служіння, інші відомості щодо душпастирської діяльності 2010 року, а також склали іспит. Цього року в екзаменаційні білети було внесено питання, відповіді на які дає Послання до пастирів та Соборне слово «Про Помісну Українську Православну Церкву – Київський Патріархат». Ці документи, прийняті на Архієрейському Соборі 21 жовтня минулого року, видано брошурами єпархіяльним видавничим відділом «Ключі». Як повідомив канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, загалом усі добре склали іспит, враження поступального розвитку справляють і звіти. Крім того, під час зборів порушувалися питання стосовно проведення літніх таборів, ушанування місцевих святих, програм для недільних шкіл, поширення духовної літератури.

9–13 лютого керівник «Ключів» Д. Головенко за підтримки Державного комітету телебачення і радіомовлення України побував у XVIII Мінській міжнародній книжковій виставці-ярмарку. Представник нашої Церкви взяв участь у круглих столах на теми

Закінчення на 6 стор.

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

Дзвони лунатимуть!

26 грудня парафія Рівноапостольного князя Володимира в однойменному місті відзначила своє десятиріччя. З цієї нагоди архієпископ Луцький і Волинський Михайл у співслужінні з міським деканом протоієреєм Юрієм Пилипцем, настоятелем парафії протоієреєм Юрієм Пікулою та іншим духовенством відслужив Літургію, освятив індітії (ризи на престіл і жертвник) та дзвони.

Після Відправи владика нагородив церковними відзнаками благодійників: орденом Святого Володимира III ступеня – Юрія Келестина і Миколу Юнака, орденом Миколая Чудотворця – Євгена Шелепіну, благословенними грамотами – Олега Барбелюка, Валерія Діброва, а також громаду в цілому.

Разом з усіма молився голова райдержадміністрації Валентин Скуба та інші високопосадовці.

Насамкінець усі добродійці отримали почесне право вперше ударити в нові дзвони. Відтак і кожен парафіянин міг підійти й на хвилику побути дзвонарем. Тепер дзвони лунатимуть, збираючи вірних до храму, сповіщаючи про різні події в житті громади.

Віктор ГРЕБЕНЮК

На основі любові

30 січня високопреосвященний Михайл освятив іконостас і очолив Божественну Літургію у храмі Святителя Миколая Чудотворця с. Колодяжне Ковельського районного деканату. Із ним співслужили декан протоієрей Іван Бонис, настоятель священик Іван Оринчак та інше духовенство.

За Відправою владика виголосив проповідь про любов до Бога і ближнього. Зазначив, що «любити ближнього – це не просто слова, це – дія, яку ми повинні виконувати щодня». Аби цього навчитися, потрібно наслідувати людей, які впробували себе у вірі. Згадаймо, наприклад, Марію Єгипетську: вона, неосвічена, вміла любити Бога, ближнього й молитися. Звідки це в неї? Від чистоти серця. Адже написано: «Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать». Тому нам, щоб наблизитися до Всевишнього, потрібно полюбити своїх ближніх так, аби серце стало вільне від гріховних пристрастей, які породжуються самолюбством та гордістю, зазначив архієпископ.

Користуючись нагодою, владика підніс настоятеля храму в сан протоієрея, за активну працю на Божій ниві нагородив благословенними грамотами художника зі Львова Ірину Зінько (яка розписала іконостас), церковного старосту Анатолія Бляшука та інших.

З усією громадою молився голова сільської ради Ярослав Кушнірук.

Валерія ЛЕСЮК

Світлина інформаційної служби єпархії

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Подаруй дитині казку!

Благодійний фонд Матері Божої неустанної помочі, головою правління якого є помічник володимирського районного декана протоієрей Микола Гінайло, провів низку добродійних заходів, приурочених до новорічних свят.

28 грудня в Культурно-мистецькому центрі Володимира відбувся новорічний ранок зі святковими інсценівками й подарунками для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківської опіки (їх у райцентрі налічується близько п'ятдесяти).

30 грудня в районному будинку культури пройшло новорічне свято для вихованців гуртків районного Будинку школяра та дітей з особливими потребами. Добродійники створили їм чарівну зимову казку з різноманітними конкурсами і, звісно ж, гостинцями.

Активну участь у благодійних акціях взяло духовенство володимирського собору Різдва Христового: настоятель протоієрей Володимир Удуд, клірики протоієрей Ігор Бігун (заступник голови правління фонду), священик Юрій Здебський.

Трапеза братерства

На Різдво Христове відділ організації благодійності та соціального служіння єпархії влаштував у Волинській духовній семінарії обід для нужденних та одиноких.

Розпочався він спільною молитвою, яку очолив священик Микола Лесюк. Завітали до столу близько тридцяти осіб: і безпритульні, і колишні ув'язнені, і просто самотні. Згуртувавшись, вони розповідали про своє життя. «Більше половини моєї пенсії йде на ліки, інша частина – на оплату за комунальні послуги, а жити за що?» – бідкалась одна жінка середнього віку. Тому й харчується вона в Територіальному центрі соціального обслуговування пенсіонерів та одиноких непрацездатних.

Вразило те, що жоден із безпритульних, яким зазвичай дорікають схильністю до алкоголю, не попросив і чарчини. Усі прохали одного: покласти їм із собою харчів.

Працівники відділу, добровольці намагалися створити гостям прийнятний, святковий настрій. Кожному на прощання вручили пакет із їжею, зокрема солодощами та фруктами. Декільком сім'ям було розвезено вечерю по домівках, а наступного дня солодкі подарунки отримали й діти-сироти, діти з малозабезпечених родин.

Відділ організації благодійності та соціального служіння єпархії щиро вдячний за фінансову підтримку цього заходу братерської любові Волинському обласному благодійному фондові Олега Чернецького та іншим жертводавцям.

Віра на ділі

16 січня парафіяльні хори Локачинського деканату взяли участь у добродійному концерті «Різдвяні новорічні колядки та щедрівки», що проходив у районному Будинку культури. Дійство розпочалося словом вітання і благословення декана протоієрея Ігоря Дружинця.

Під час концерту було зібрано 5630 гривень на лікування хворої дитини Зоряни Світлицької, у якої ниркова недостатність I-II ступенів.

На завершення о. Ігор вручив благословенні грамоти архієпископа Михаїла всім учасникам концерту.

Наступного дня духовенство благочиння перерахувало 600 гривень для придбання брайльського дисплея незрячим дітям спеціалізованого Крупівського навчально-реабілітаційного центру в рамках благодійного марафону «Незрячий дитині – тактильну книгу». Його проводить обласний осередок Всеукраїнської молодіжної громадської організації інвалідів із вадами зору «Генерація успішної дії».

Щоб милосердствували

12 січня в обласному академічному музично-драматичному театрі ім. Шевченка відбувся щорічний різдвяний благодійний телерадіомарафон «Бог багатий милосердям», який транслювала Волинська державна телерадіокомпанія. У ньому взяли участь творчі колективи релігійних організацій різних конфесій, що входять до Волинської ради Церков, зокрема від Київського Патріархату – хори ковельських міського і районного деканатів.

Разом із першими нашими колядниками на сцену вийшов архієпископ Луцький і Волинський Михайл. Він зазначив: «Сьогоднішній марафон присвячений тим, хто чекає від нас щирості, поваги, любові й допомоги. Закликаю всіх до жертвності, щоб різдвяна радість була повною й величною для нас не лише через піснеспіви, а й через добрі вчинки».

Представляючи хори, декани протоієрей Анатолій Александрук та Іван Бонис побажали волянам «християнської любові, єдності, здоров'я, небесних і земних благ».

Колядки, щедрівки, віншівки виконали хор ковельських священиків, співці собору Великомученика Димитрія Солунського, храмів Мучениці Світлани, Преображення Господнього, Апостола Андрія Первозваного м. Ковеля, Великомученика Юрія Переможця с. Дубова, Різдва Пресвятої Богородиці сіл Білин і Мошчана.

На кошти, зібрані під час проведення марафону, буде придбано побутову техніку для тих, хто її гостро потребує.

Валерія ЛЕСЮК

Світлина з архіву протоієрея Миколи ГІНАЙЛА та інформаційної служби єпархії

— ВАРТО ЗНАТИ —

КОЛИ ПРИЙДЕ КІНЕЦЬ СВІТУ?

У пресі раз по раз ведуть мову про загибель людського роду. Майже на кожен рік початку третього тисячоліття невідомі автори готують для загалу нові одкровення про армагеддон. Їх назбиралося стільки, що дотепники навіть склали «Розклад кінців світу до 2020 року». Тут і посилання на календар індіанського племені майя, що закінчується у 2012-му, і парад планет, що може зрушити Землю з осі, і вибухи на Сонці. Коли ж настане кінець світу з точки зору Церкви? Про це говорила кореспондентка газети «Волинь нова» Тамара Трофимчук із працівниками духовної консисторії – головою інформаційно-видавничого центру єпархії протоієреєм Віталієм Собком і редактором інформаційної служби Віктором Гребенюком (опубліковано 19 листопада 2009 р.).

– Учені з Американської академії наук назвали нову дату загибелі людства – 22 вересня 2012 року. За їхніми прогнозами, цього дня на Сонці станеться величезний вибух. Після нього все живе на нашій планеті зникне. Що Ви, отче, на це скажете?

Прот. В. С. – Спершу треба розібратися, що ж мається на увазі під поняттям «кінець світу». Якщо йдеться про прогнози вчених щодо колапсу на Землі – це одна тема, у ній мені немає чого коментувати. Можливо, справді станеться глобальний катаклізм, після якого виживе лише частина людей на якомусь материках. Але ці події не можна назвати кінцем світу в тому розумінні, яке у нього вкладає Святе Письмо. Під кінцем світу Біблія має на увазі Страшний суд – а це зовсім інше, ніж природна катастрофа. Віруючим людям відомо: Христос удруге прийде на землю, аби судити живих і мертвих. Тоді відкриються діла і помисли кожного. Цей суд визначить остаточно, кому перебувати із Господом, а кому – поза Божим Царством, у пеклі.

– Усе-таки повернімося до Сонця і високих температур. Як на мене, щось пророче у цьому є. Після великого потопу Бог пообіцяв більше не знищувати людство водою, зате у Біблії є згадка про «вогонь поїдаючий». Чи не йдеться тут про глобальне потепління? Може, це і є саме та кара небесна?

Прот. В. С. – Не потрібно зайвих містифікацій. Головна причина глобального потепління – бездумна господарська діяльність людини. Але зміни у кліматі траплялися і раніше.

В. Г. – Історики можуть засвідчити: протягом тисячоліть клімат різних континентів змінювався дуже сильно. Навіть у часи Київської Русі бували надзвичайно м'які зими. А бувало, що по кілька років не родило жито...

Прот. В. С. – І тогочасним людям усе це насправді могло здатися кінцем світу. Але справа у тім, що істинні ознаки Страшного суду зовсім не ті, про які ви згадуєте.

– Природні катаклізми та епідемії у Святому Письмі теж названі прикметами наближення армагеддону.

Прот. В. С. – Це лише один із сигналів. Епідемії дошкуляли людям у всі часи. Не слід думати, ніби тепер їх стало більше, ніж колись. Просто тепер про них частіше говорять.

В. Г. – У радянські часи інформація у газетах фільтрувалася настільки сильно, що на шпальти не потрапляли навіть відомості про температуру вищу за стільки-то градусів. Замовчувалися новини про катастрофи. У наш час неможливо уявити, щоб від хвороби вимерло півкраїни, як це сталося в XIV столітті в Англії після пандемії чуми. Хоча в подальшому, до речі, все вийшло ніби навіть на краще. Величезна смертність позбавила землевласників робочих рук, довелося навіть змінити спосіб господарювання і переключитися на розведення овець, яке викликало бурхливий розвиток ткацтва. Половина англійців стали працювати в сукнярстві. Продукції потрібен був збут, тож уряд згодом подбав про будівництво флоту. Врешті-решт Англія стала світовою морською країною. Якщо простежи-

ти ланцюжок ще далі, то виходить, що й існування США, за великим рахунком, має завдячувати тому, що в XIV столітті в Європі спалахнула чума. Хоча тоді, звісно, вважалося, що це вже точно кінець світу.

– Гаразд, якщо катаклізми і хвороби були й раніше, то у сфері моралі тепер однозначний занепад. Порнографія, педофілія, не-

– Відомо, що перед кінцем світу Євангеліє буде проповідане по всій землі. Це пророцтво здійснилося? Адже немає такого куточка на планеті, де би не чули про Біблію.

В. Г. – Це не так. Кожного року Британське біблійне товариство – провідна організація з перекладу Слова Божого у світі – дає звіт, на які мови перекладено Святе Письмо. Виявляється, що в світі існують мови настільки слабо розвинуті, що на них неможливо перекласти навіть найпростіше, найкоротше Євангеліє від Марка. Цікавий щодо цього острів Нова Гвінея, це просто-таки сучасний Вавилон, вмістилище половини мов планети.

Можна уявити, скільки роботи потребує тільки він один.

Так само мови багатьох африканських племен або племен Амазонії. Та навіщо далеко ходити? Як довго билася богослови над перекладом Біблії для циган.

– З релігійної точки зору головною прикметою кінця стане прихід у світ антихриста.

Судячи з опису цієї персони, він має бути надзвичайно видатною особистістю, харизматичним лідером, як нині прийнято казати. Чи має Церква стосовно цього на прикмету якісь, так би мовити, кандидатури?

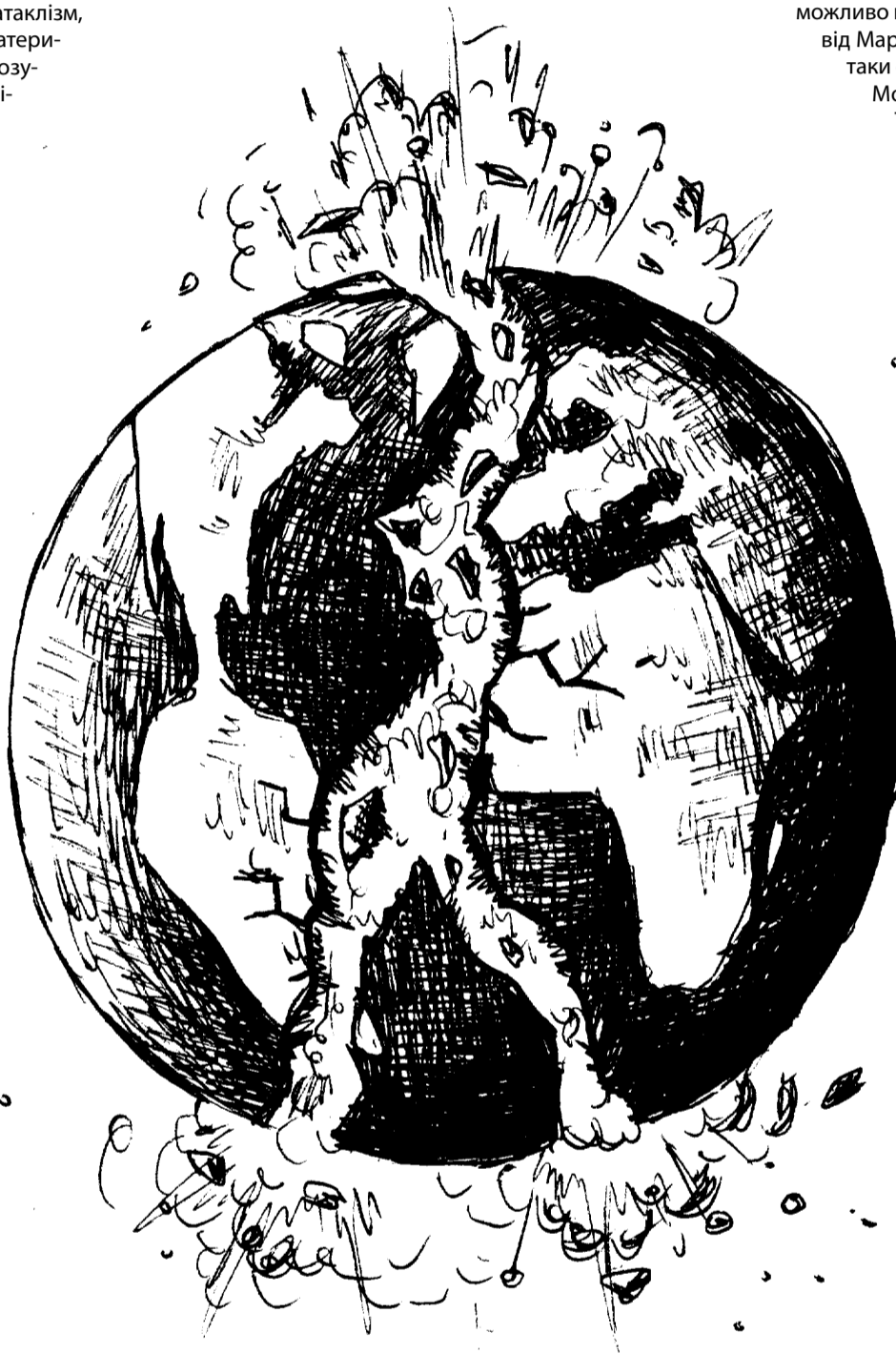
Прот. В. С. – З цього приводу існує багато думок. За одними уявленнями, антихрист буде займати високу посаду на зразок Генерального секретаря ООН. Матиме великий політичний вплив, який використає проти християн. З іншого боку, людям раніше також неодноразово здавалося, ніби антихрист уже прийшов. Свого часу ним вважали одного із римських пап, який відзначався особливою розпущеністю і висловлював майже атеїстичні погляди. Антихристами називали імператора Нерона, потім – Наполеона, далі – Сталіна і Гітлера. Нині явною ознакою приходу антихриста вважається глобалізація, коли об'єднуються цілі континенти. Вже мають єдину валюту євро, далі йдеться про валюту афро, на обрії навіть маячить валюта глобо. Теоретично звідти можна чекати появи противника Ісуса Христа.

– Якщо ознаки загибелі цивілізації наразі не справджуються, чому на цю тему все одно ведеться стільки мови? Свого часу навіть великий фізик Ісаак Ньютон намагався математично вихарувати дату армагеддону.

Прот. В. С. – Звістки про швидкий кінець світу надходять із самого початку його існування. Швидше за все, так виражається потаємна мрія людини про звільнення від вад суспільства, коли вона бачить навколо себе зло і несправедливість. Історія знає випадки, коли відчуття Страшного суду було настільки велике, що люди лягали спати в домовини. На цю тему завжди звучало чимало

спекуляцій, називалися конкретні дати і навіть години початку Страшного суду. Як бачимо, жодна із них не справдилася. Точного дня кінця світу не знають навіть ангели, про нього відомо тільки Отцеві Небесному. Тому будь-яку вказівку на «годину ікс» слід сприймати як вигадку. Людям не дано спрогнозувати прихід Судного дня.

Ілюстрація Арсена ГРЕБЕНЮКА

пристойна реклама, сучасна мода вдягатися, як повії, – хіба це не прикмети останніх днів?

Прот. В. С. – Залежно від того, із чим порівнювати. Якщо із Содомом та Гоморрою – у нас справи із мораллю ще більш-менш благополучні. Адже у тих грішних містах майже всі були гомосексуалістами. В Україні, Богу дякувати, розпуста ще не дійшла до такого рівня, хоча ми активно рухаємося у цьому напрямку.

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на 2, 4, 6 стор.

архівіста Володимира Рожка «Новітні мученики святого українського Православ'я на історичній Волині (XX ст.)». У заході взяли участь ректор протоієрей Ігор Швець, викладачі та вихованці семінарії.

Серед тих, хто виступив на презентації, – донька репресованого священника Константина Вагатовича із села Воротнів Луцького районного деканату Анна Вагатович-Вержбицька. «Мій батько прослужив на парафії протягом чотирнадцяти років, а в березні 1944-го його було заарештовано більшовицькою владою за те, що в хаті знайшли вишитого рушника з тризубом, історію Гру-

шевського. Звісно, були й інші звинувачення, – згадувала пані Анна. – Тож засудили його на довгих п'ятнадцять років, коли йому було вже сорок шість». Тільки через п'ятдесят літ родина «ворога народу» дізналася, що о. Константин загинув у концтаборі в Тайшеті 1945 року. На знак подяки Володимирові Рожку за «нерукотворний пам'ятник як її батьку, так і всім невинно замученим за ім'я Христове» А. Вагатович-Вержбицька подарувала йому український рушник столітньої давнини.

Презентацію прикрасило декламування поезій Володимира Рожка його дочкою та племінницею.

15 лютого, на Стрітєння Господнє, у читальному залі бібліотеки ВДС відбувся вечір, присвячений Всесвітньому дню православ-

ної молоді. У заході, який організувала консисторія та семінарія, взяли участь інспектор з питань місійної діяльності управління єпархії протоієрей Юрій Близнюк, декан монастирів ігумен Константин (Марченко), намісник жидичинського монастиря Святителя Миколая Чудотворця та духівник Молодшого православного братства Преподобного Миколи-Святоші, князя Луцького, ігумен Яків (Мільян), інші ченці, капелани й студенти навчальних закладів Луцька, братчики, семінаристи.

Про день благочесного юнацтва та православний молодіжний рух на Волині розповів о. Юрій. Капелан ВДУ о. Віктор Михалевич ознайомив хлопців і дівчат із особливостями служіння душпастирів в освітніх закладах, а о. Яків – про діяльність Святошинсько-

го братства. Учасники вечора слухали духовні піснеспіви у виконанні чоловічого хору ВДС, переглянули документальний фільм про молодіжний православний рух. У другій частині заходу всіх учасників було розподілено по секціях, де за чашкою чаю із солодощами вони неформально спілкувалися зі священнослужителями.

За словами головного натхненника зустрічі протоієрея Юрія Близнюка, «духовенство й молодь спільно дійшли до висновку, що такі вечори потрібно проводити частіше, адже вони спонукають нас до активнішого служіння в Церкві».

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті Pravoslavlja.lutsk.ua

